

ČEVIK NA PAVCI.

Izhaja vsak četrtek. — Uredništvo in upravnništvo v Gorici, Via C. Favetti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgov. urednik FRANCE BEVK
Cena oglasom: 1 milim. višočine v širini enega stolpa L. — 90, za trgovske reklame, bančna obvestila, poslana, vabila, naznanila itd. vsaka vrsta L. 1.—
Celoletna naročnina L. 15.— Za inozemstvo L. 22.50.

leto IV.

GORICA, četrtek dne 19. februarja 1925

št. 8.

NEKAJ O VLADI — DRUGO O PUSTI ...

Pustni dnevi so med nami
kmalu že ne bo jih več,
Naj gredó, odkjer so prišli,
jim želimo tisoč sreč.

Tudi liberalci trije
zdaj igrajo svoj »trešet,«
bo že prišel čas, da grejo
v parlament nazaj sedet.

Vse nori in poskakuje,
samo vlada, ta sedi.
Mirno, tiha je dežela,
kam naj zdaj se ji mudi.

Kjer je eden, ne igra se,
kjer sta dva, je lahko šah.
Bomo tudi mi igrali,
spomni »duka« se na mah.

Opozicija ne dela,
raje tombolo igra,
dokler komu se ne stoži,
da spet v parlament caplja.

Prepovedane so maske,
kdo bi šel na cesto zdaj?
Vsi obrazi so kot maske —
kdo nas areтира naj?

Tale ima nos predolgi,
tale brado in oči,
kot požrl bi krokodila
s kožo, repom in kostmi.

Je najbolje v hiši biti,
da že mine tale čas;
potlej doba pride pusta
končno vendar še za nas.

Gorica, dne 19. febr. 1925.

V vladnih krogih vlada zadnje dneve precejšnje razburjenje. Povod temu razburjenju je dalo dejstvo, da je te dni nad 80 let stari politik Giolitti obnovil stanarino za hišo, v kateri stanuje, še za 25 let naprej. Vraga vendar, to niso šale! Če bi bil to 50 letni mož, ali recimo 60 letni, bi nič ne rekli. Toda 80 letni lisjak — pa gre obnavljat pogodbo kar za 25 let s tako hladnim prevdarkom, kot bi šlo za 25 mesecev. Ali res misli še 25 let politizirati.

Čuk na palci je poletel k njemu, da naredi mal intervju z njim. Giolitti ga je veselo pozdravil, skoro mladeniški:

»Dober dan Čuk«, je dejal. Midva sva stara znanca. Bodi tako dober, stopi od mene grede k mojemu krojaču in reci mu, naj mi naredi večjo obleko; mislim, da bom še nekoliko zrastel.«

»Na uslugo«, je dejal Čuk na palci. »Toda, ali dovolite vprašanje: Ali se mislite še celih 25 let politično udeleževati?«

Giolitti je odgovoril: »Vreme je zadnje čase res da nekoliko deževno, a upam, da se bo zjasnilo.«

ČUK: »Ali mislite, da se kmalu razčisti politična situacija?«

GIOLITTI: »Če hočete dobrih cigar, pojte ponje na Angleško.«

S pogovorom je bil Čuk res zadovoljen, pristen političen razgovor to. Čuk je zato poletel k Mussoliniju, kjer je začel svoj razgovor tako-le:

ČUK: »Giolitti je podaljšal stanovanjsko pogodbo za 25 let.«

MUSSOLINI: »Nič novega.«

ČUK: »Kaj porečete vi na to?«

MUSSOLINI: »Moja navada je, da odgovarjam z dejanjem. Jaz sem obnovil pogodbo za 100 let.«

ČUK: »Do tedaj se bo politična situacija gotovo razjasnila.«

MUSSOLINI: »Upam. In če se ne bo, bomo čakali; česa imamo dovolj.«

ČUK: »Giolitti si je dal tudi podaljšati hlače.«

MUSSOLINI: »Jaz jih bom razširil.«

ČUK: »Kaj mislite o opoziciji?«

Mussolini je za odgovor vstal.

ČUK: »Ali boste vstrajali dalje, gospod predsednik?«

Mussolini je za odgovor sedel.

Ker se je Čuk bal, da ne bi Mussolini zopet vstal in zopet sedel, je poletel v Zagreb na okno Radičeve celice:

»Kako ide, dragi Radiče?«

»Bog i republika, živel

kralj!« je odgovoril. »Zmagali smo, a to je vrag da manjšine ne moremo zapreti. V ostalem imam kralja rad; živela Moskva in republika hrvatska!«

Če bi Čuk na palci dolgo ležal okoli politikov, bi postal tako neumen, da bi bil še za Čuka na palci preneumen. Misli je stopiti tudi k Pašiču, pa je raje poletel k Sovi.

Čuk na palci.

Pametna misel.

»Gospod Repica, kaj naj storim: Svetujte mi. Kadar pridem domov, sedi moj knjigovodja z mojo ženo v naslonjaču.«

»Spodite knjigovodjo.«

»Ne morem. Neobhodno ga rabim.«

»Ločite se od žene.«

»Ne morem; prerad jo imam.«

»Potem vam ne vem svetovati.«

Čez nekaj časa se spomni varani mož:

»Jo že imam:«

»Kaj pa?«

»Naslonjač bom prodal.«

Anonimno pismo.

I.

Ko je Anton Mathien prevzel dedščino po svojem nekaku, je pomislil:

— K rajnkemu Petru sem pogostoma hodil v mlin in vem, kako je treba mleti. Vem celo, koliko mavca lahko zmešaš med moko v vreči, ne da spoznajo kmetje. Le to je hudo, da je treba pogostoma poslati temu ali onemu odjemalcu pismo. In zato je sitno, da ne znava pisati ne jaz, ne moja žena.

Novopečeni mlinar je stopil slučajno v podstrešje. Bataillard in Sariott oba hlapca, sta bila pravkar pokosila. Bataillard je ležal na vrečah in je pušil pipo, Sariott pa je sedel pri mizi in se trudil s pismom.

Mathien mu je bral preko rame:

»Dragi starši. Nič novega ni pri nas. Kakor sem vam že pisal, imamo novega gospodarja stric je od ranjkega. Danes zjutraj smo imeli malo vode...«

Mathien je nagovoril Sariotta:

»Kaj ti znaš pisati! Glej ga no!«

In že je odločil, da bo Sariott v bodoče reševal vso korespondenco. Mlinar mu je nabavil mizo iz belega lesa in dal prinesiti iz mesta pisalno orodje. Svojega novega »pisarja« pa je namestil v izbi.

Z reševanjem korespondence se je Sariott spočetka odtegoval po dve uri na dan od svojega navadnega dela. Pozneje pa je zahteval za to celo dopoldne. Kadarkoli pa je bilo treba izvršiti popoldne na-

pornejše delo n. pr. nositi vreče v podstrešje ali kaj podobnega, se je Sariott nenadoma spomnil, da mora takoj odgovoriti na nujno pismo, za svojega tovariša.

Nasprotno pa se je Bataillard jel vedno bolj zanimati za početje svojega druga. In kmalu ga je začel tudi sovražiti.

Posrečilo se mu je namreč dognati sledeče:

Odkar je Mathien odkazal Sariottu za delavnico svojo izbo, ki je služila obenem kot spalnica, Mathienjeva žena ni mogla več dolgo zdržati v kuhinji. Komaj je pospravila, že je pričela nestrpno čakati na odhod svojega moža. In pod pretvezo, da pospravlja v sobah, se je neprestano sukala okrog Sariotta.

Nekega dne je Bataillard z zagonetnim nasmehom na ustnicah pritekkel v mlin:

»Čujte oče, zdi se mi, da vas kliče Sariott!« Mathien je odhitel gori. Odprl je duri v spalnico. Zdrznil se je, nato pa je prav natihoma zopet zaprl vrata. V zadregi se je popraskal za ušesi in zamrmral polglasno: »Vražji fant! Glej ga no...! Kako mi je na uslugo!...«

In stopil je doli in se mirno vrnil na delo.

»Menda si se zmotil, Bataillard, Sariott dela in me prav nič ne rabi.«

II.

Bataillard je poskušal vse mogoče, da bi opozoril svojega gospodarja, kako mu njegova mlada žena skače čez oje. Pa vse zaman. Samo eno sredstvo mu je še preostajalo, da nasiti svojo maščevalnost, ne da bi tvegala, da izgubi službo. Sklenil je pisati anonimno pismo. Pri anonimnem pismu se vedno lahko utaji, da si ga pisal.

Kupil si je črnilnik in vzel Sariottovo pero. Zaprl se je v kamro za služinčad in sklenil, da takoj napiše eno pismo. Toda šmentana reč! Da napiše pismo, čeprav anonimno, moraš znati pisati. To pot se pa vendar ni mogel poslužiti njegove prijaznosti.

V mlinu je vse spalo. Bataillard se je pri brleči veči trudil in mučil, da bi napisal pismo. Prvotno si je bil mislil, da mora tako pisati, da segati vsaj pol strani. Kasneje je pa je bil že pripravljen omejiti se le na šest besed. »Tvoja žena te vara s Sariottom.«

Čudno res, kakšna muka je to, napisati samo en stavek. Narisati posamezne črke, to bi še nekako šlo, toda napi-

Mudi se mu.

»Kam pa tako hitiš, Janez? Zdaj je pač vseeno. Saj tvoja stara ne bo vedela, če prideš malo pozneje domov.«

»Ah, kaj ne bo vedela. Kadar pridem domov, jo moram vselej zbuditi in ji pokazati, koliko je ura.«

»Seveda sem ga. Preberi si ga, ampak, glej, da nikomur ne črhneš o tem, to je anonimno pismo.«

Opoldne je pa zaprosil Bataillard gospodarja, naj mu dovoli iti v mesto.

Medpotoma se je ustavil pri vinskem trgovcu.

»Vi Bataillard? Kateri dobri veter vas je prinesel?«

»Nič posebnega; pismo nisem na pošto.«

»Hm. Ampak Mathien ima srečo, da ima v mlinu tako iz-

obraženega fanta kot je Sariott.«

»Sariott!« Bataillard je zaničljivo skomignil z rameni. Izvlekel je iz žepa nezalepljeno pismo. »Tole pismo je vse kaj drugega kot Sariottovo. Sem ga tudi jaz napisal. Vi ste si pač mislili, da jaz ne znam toliko kot Sariott. Prečitajte si, ampak jezik za zobmi; kajti to je anonimno pismo.«

Od dneva, ko je bilo pismo napisano, je minil ravno en teden. A Bataillard se ni mo-

gel ločiti od njega. Pa je prišel h kovaču Tonpinetu.

»Čul sem pripovedovati o vašem anonimnem pismu«, je dejal mojster Tonpinet. »Bodite tako ljubeznjivi, gospod Bataillard, in pokažite ga tudi meni.«

Človek se končno prenašal vsega, tudi občudovanja. In tako se je tudi Bataillard končno zavedel, da ni razvil vseh svojih pisateljskih zmožnosti le radi tega, da bi žele občudovanje in pohvalo. Ko je bil ravno v bližini pošte, je porabil to priliko in kupil znamko. Še enkrat je, poslednjič prečital svoje pismo. Samo ena misel ga je še težila: Mathien morda edine ne izve, kdo je pisec. Že je hotel pismo zalepiti in ga vreči v nabiralnik. V zadnjem hipu pa se je ustavil. Vzel je pismo iz ovitka, stopil v poštno poslopje, vzela pero ter je v desnem kotu pod zadnjo vrstico poleg svojega anonimnega znaka trudoma, s svojo najlepšo pisavo napisal svoji dve krstni imeni: »Jean-Marija.«

IV.

Drugo jutro je Bataillard pod pretvezo, da mora nujno popraviti ključavnico pri vratih, prežal na pismo. Odločil se je, da prestreže pismo: Kakšna neumna misel je bila to, da se je podpisal! V duhu se je že videl, kako se z bisingo na hrbtu potika okrog mlinov in išče službe.

»Gospod Mathien, pismo imam za vas«, je čul nekje zadaj naenkrat glas pismo. Kakšna smola! Gospodar je stal ta hip pred vratmi in je sam sprejel pošto.

Bataillard je zbežal na podstrežje. Kmalu je zaslišal korake na stopnicah. Brez dvoma koraki gospodarjevi. Šel je

sati več kot a in b, stvoriti besedo, o, to je bila pa težavna stvar.

Jezno je treščil pero na mizo. Tedaj pa mu je obstal pogled na kosu časopisa, v katerem je bil poprej zaviti črnilnik, ki ga je kupil za dva sous. Kmalu se mu je razjasnil obraz. Pogumno je namočil pero. Razložil je kos potiskane papirja po mizi. V podlistku časopisa »Petit Parisien« je čital sledeče vrstice:

»Marki de la Tarambole je sedaj vedel, da Anna de Roy vara svojega plemenitega moža. Smatral je za svojo dolžnost, obvestiti o tem svojega dobrega prijatelja. Poslal mu je anonimno pismo:

»Gospod!

Eden Vaših prijateljev, ki Vam želi le dobro, smatra za svojo dolžnost, da Vas posvari. Vaša soproga Vas smeši. Vsi ljudje poznajo nesrečo Vašega zakona. Odprite oči!

Pozdravlja Vas

Vaš najboljši prijatelj.«

III.

Bataillard je stresel moko v velike raševinaste vreče. Pek iz sosednega mesta jih je nakladal na voz. Vedno, kadar se je oddaljil Mathien, se je Bataillard vzravnal, segel v žep in izvlekel pismo.

»Ali si dobil pismo? Bataillard?« je poizvedoval pek.

»Ej, kako si zvedav! To pismo bom odposlal.«

Bataillard je vtaknil pismo v žep. Čez nekaj časa ga je zopet izvlekel. Presneto se mu je posrečil ta anonimni dopis. Komaj je mogel verjeti, da je to njegovo delo.

»Poglej... To le pismo sem jaz sam napisal.«

»Res? Ti sam? Pojdi, pojdi!«

Fr. St. i.

Divji in nedeljski lovci.

Komedija v štirih dejanjih s petjem.

(Dalje.)

CILKA: Ne dovoljujem Vam, da tako govorite o mojem očetu! Naša hiša ima zapisane pravice do pobiranja gob, jagod, zelišč in suhljadi...

LOGAR (se smeje): Laskar bo pobiral gobe! Hahaha! ... Ali je doma?

CILKA: Ne. On in Štefan pomagata na današnji brakadi mandrijskih lovecev.

LOGAR: A kdo je Štefan?

CILKA: Nu, Bregarjev Štefan!

LOGAR: A, Bregarjev Štefan! — Tudi on je črno zapisan pri nas... Moram ju zasačiti, naj velja, kar hoče!

CILKA: Vi ste strašen človek! Prav bojim se Vas!

LOGAR: Tebi se ni treba bati, ako

si baš mlada in lepa kot srnica v smrečju...

CILKA: Vi ste tudi porednež!

LOGAR (prijazno): Kam pa si namenjena, da si se tako praznično napravila?

CILKA: Od prve maše sem prišla; danes je vendar nedelja! Zdaj pa pomagam doli v gostilno »K veselemu lovecu.«

LOGAR: Tudi jaz pridem popoldne, ako Ti je všeč...

CILKA: Oj, le pridite, gospod Logar! Tam se shajajo proti večeru mandrijski lovci k »zadnjemu pogonu« kot pravijo. Vi ne veste, kako dobri in veseli gospodje so in kako lepo pojejo. Eno njihovo znam, le poslušajte! (Poje.) Če žena sitna je kot vrag in Te doma jezi, Ta-huj-tata-ta-ta, ta-huj-tata-tata, Le puško vzemi, haj na lov, da se pomiri kri,

Ta-huj-tata-ta-ta itd.

Čuj, v tihem gozdu brusi, poje, petelin In kokoši kliče k sebi vrh planin;

Pomlad cvetoča vrne v Tvoje se srce, Zbudi občutke sladke in želje...

LOGAR: Lepo poješ in lepa si tudi, Cilka!

CILKA (nagajivo): To so mi že mnogi rekli...

LOGAR: Ko se Ti omožiš, gotovo ne boš »sitna kot vrag.« —

CILKA: Upam, da ne, ako moj vrag ne bo siten in pust.

LOGAR: Pa misliš kedaj se poročiti?

CILKA: O da, da... celo...

LOGAR: Morda kuži prijazno hišico v znanem bivaš z ljubljanim da. sobice... serv

CILKA: Ena reč vala... la v

LOGAR: !

doli v klet. Ali zvok korakov se je zopet bližal. Bataillard se je zmuznil na dvorišče in izgubil zopet v podstrešje. Začel je premetavati žito, kot da bi se mu strašno mudilo. Tedaj je pristopil k njemu Mathien, čudno, kako se je znal mlinar obvladati! Njegovo lice ni kazalo niti najmanjšega sledu razburjenja.

»Bataillard, ali si ti napisal to pismo?«

»Kakšno pismo, gospod — gospod Mathien?«

»Za vraga! Nikar ne taji, tepec!«

Na pismu, ki je kazalo sledove vseh onih rok, skozi katera je bilo šlo, je zagledal Bataillard, Jean-Maria Bataillard svoje ime.

Tajiti bi bilo nespametno. Povesil je glavo. Vedel je že naprej, kaj ga čaka, ter je v duhu že povezoval svojo bisago.

Mathien je odprl vrata, ki so vodile na stopnjice.

»Sariott! Hej, Sariott!«

»Želite, oče?«

»Sariott takoj poberi svoja šila in kopita in se spravi iz hiše. Mlin bo že shajal tudi brez tvoje pomoči!«

Nato se je pa obrnil k Bataillardi in dodal:

»Od danes dalje boš ti, Bataillard, reševal vso korespondenco.«
(Dalje.)

in ukusna, ki je imela najdaljše lase. Kita doli čez ramena — to je bil ponos! Kolač z lasmi, dvakrat, trikrat okoli glave ovit — to je bil ženski kras. »Ricoti«, glava »kot en koš«, ali — po domače rečeno — kot »kastroneček« — to je bila ženska prevzetija.

In danes? Oj, »Čuk« čukasti! Danes je narobe svet! Babe, stare in mlade se »na kontrat« strižejo in »kocajo«. »Čofov« ni več videti. Vse je kot »koc«. Če se mlada ostriže — stari ne da žilica miru,

dokler še ona ne »žlofne« v brivnico in — ah — poprosi brivca, da jo ostriže.

Ženske hočejo moške posnemati. V Gorici in v Trstu ostrižejo brivci več ženskih kot moških. Nič ne pomaga pisava v »Ženskem svetu«, da ni več moderno lase striči. Ženska je nečimerna: ona hoče biti vedno mlada, sveža, brhka, lepa, petična, gizdava, občudovana, srčkana, koketna — tudi če je kot greh stara in grda. Nič ne de, če se ji pametni ljudje smejejo. Ona

hoče vedno nekaj novega, nekaj posebnega »ekstravuršt« biti.

S tem, da si ženske lase strižejo, se na kulturnem polju odpirajo zelo važna vprašanja. Dosedaj so moški snemali pred ženskami klobuke raz glave v znak pozdrava. Ženske so v odzdrav z glavo pokimale. Nikomur ni padlo v glavo, da bi od ženske zahteval, naj v znak odzdrava sname svoj klobuk, kajti vedeli so, da ženska gnezda — ali pa kar celi croplani — so pritrjena z

Oj predpustni čas presneti.

Oj, predpustni čas presneti da bi res ne prišel v drugo, ti poslal si med meščane, res strašansko hudo kugo.

Frak je črn, srajca bela, a na glavi mu je pinja, vendar žre kot kako prase, in se vede kakor svinja.

Je nevarno za možgane, če na ples jih človek nosi, nehote postane norec z' dnarci pamet vso potrosi

Oj, predpustni čas presneti, da bi res te bes udaril; bil si kratek, a vseeno, mnogo si deklet pokvaril.

Ženske si lase strižejo.

»Čuk«, si pa res čuk, da ne vidiš, kako si ženske krajšajo pamet s tem, da si lase strižejo. Hudiča, saj res je ženski svet na glavo padel. »Nekdaj v starih časih, ko res je lušno b'lo«, je bila ona »čeča« najbolj »šteta«, najbolj petična

cvetje na oknih in rože na ograjenem vrtu... V hlevu mlada kravica s poskočnim teličkom, kokoši v ograji. V mraku slišiš veselo ukanje s hriba: veš, da prihaja Tvoj mož iz službe. Pride, sede k Tebi na klopico, Te objame in poljubi... Pozimi topla peč, skozi okno gledaš visoke smreke, posute z ivjem in snegom, da se Ti zdi, da vidiš toliko božičnih dreves...

CILKA: To bi bilo v resnici lepo, boljšega si ne bi želela v življenju....

LOGAR: Vidiš, Cilka, vse to se Ti samo zagrabi, Tvoja sreča je

Kako to? Ne razumem...

Višica v zelenem smrečju

amo okna so brez cvet-

ali brez pestrih rož...

tednih je lahko ve-

gospodinjica mlada,

CILKA: Kaj boste Vi?

LOGAR: No, vendar gospodar in Tvoj — mož!

CILKA: Zdaj ste me prebudili iz lepih, lepih sanj: vse je bilo tako krasno, kar ste govorili o prijazni hišici med smrekami, s pisanim cvetjem na oknih in z rdečimi rožami na vrtu, o klopici pred hišo. Toda...

LOGAR: Toda?...

CILKA: Drugega gospodarja in moža bi si želela....

LOGAR: Ti ljubiš drugega?....

CILKA (molči).

LOGAR: Morda onega Štefana, lovskega tatu?

CILKA (jezno): Moj Štefa ni — tat! On je izprašan gozdar kot ste Vi! Dajte mu službo in knez ne bo imel bolj zvestega in poštenega uslužbenca na svojem posestvu. Da je moj Štefan — tat, ga ne bi marala, dasi sem revna in uboga.

LOGAR: Gorjé njemu, gorjé Tvojemu očetu, ako ju zalotim pri tatvini! Ako se ne ustavita na življenje moje piščalke, bo pa kroglja iz te moje risnice zažvižgala in morda zapela smrtno pesem...

CILKA (jokaje): Vi ste strašen človek, brez srca in duše, brez usmiljenja in dobrote! — Ne bi Vas marala, da so Vaši vsi ti gozdovi z gradom vred!

LOGAR (razburjen): Pazi, Cilka, da se ne boš kesala, Ti ošabna puncal (Odide jezno brez slovesa).

CILKA: Štefan in oče ne smeta več v gozd, rajše gremo vsi trije v dolino na košnjo in žetev, da pozimi ne bo pomanjkanja!

(ZAVESA.)

(Dalje.)

neštefani iglami v kitah. Sedaj ta vzrok odpade. Moški bodo od ostrizenih žensk zahtevali, da tudi one snamejo svoje klobuke raz glave, ko jih moški pozdravijo.

Nadalje! »Kocasta« ženska klobuk raz glave, ko stopi v cerkev, urad, kakor mora to storiti moški.

Posledice striženja ženskih las sežejo globoko v gospodarsko blagostanje države. Likvidirati bodo morale tovarne glavnikov in klešč za »ricote«. Po drugi strani pa »narodno gospodarstvo« pridobi pri tem, ker se »kocaste« ženske ne bodo več »ricotale«, si pletle dolgih kit, kar je vzelo ženskam vsaki dan po par ur telesnega in »duševnega« dela.

Si, v pa »rice« hočejo »kocaste« ženske še ohraniti — seveda se jim to posreči le ob suhem »burjastem« vremenu. Poglejte pa kocaste ženske in njihove »rice« ob meglenem in deževnem vremenu. Joj, kak »jerum« so »kocaste« pupce ob južnem vremenu. Kakor oblite »pičule« si sramežljivo skrivajo svoje »koce«, ki jim kot klini visijo čez čelo.

Da, da, narobe svet! Če ženska ni imela poprej dovolj las, si jih je kupila. Pri nakupu ni vprašala, čegave so, na kateri glavi so zrastle. Le da so lepe bile, jih je kupila, si jih je lepo nataknila in se ošabno ž njimi ponašala, četudi je prava lastnica las v grobu že trikrat strohnela. — Slučaji so bili, ko so »huncveti« lepemu dekletu ostrigli kito, ki je razkošno visela čez ramena doli do konca hrbtna. Deklé, oropano tega krasu se je zateklo iskakat zadoščenja na sodnijo. In »huncveti« so bili povabljeni na ričat. Dandanes kaj takega bi ne bilo več kaznjivo. Ženske same silijo v brivnice, kjer jih brivci strižejo in po vratu brijejo.

Drivcem se obeta krasna bodočnost. Strigli in brili bodo, da bo joj! Klijentela se jim podvoji, toliko bolj, ker ženskam rastejo kocine po vratu hitreje kot pa moškim brke pod nosom.

Prihodnjič opiše »Čuk«, kako se je Anica pripravljala in konečno odločila, da je prestopila prag brivnice in se dala ostriči in po vratu obriti.

Čuk na palci je od radosti poskočil in skoro počil, ko je ta dopis prebral. Vendar se je dobil nekdo, ki se je upal in drznil pisati radi ženskih las — oziroma ženskih loncev in pleš. Jaz, Čuk sem sklenil, da ne bom nič več pisal o ženskah, toliko sem jih že dobil

radi pisanja. Radi tega dopisa sem dobil korajžo, pa tudi jaz eno povem.

Zlodej je namreč ta, če ženska lase odstriže in ji naenkrat pade v glave, da bi rada zopet postala dolgolaska. Joj, prejoj! Ženske itak rade menjajo modo in ni vrag, da se ne zgodi, da bodo ženske nekega dne sklenile: Zdaj pa dolge lase! Kako? Če so krat-

ke kikle v modi, jih je mogoče zdaljšati, če so v modi široke, se jih dá zožiti in tudi nasprotno. Toda vraga, kje pa je kovač, ki bi lase štukal? Na celem svetu ga ni. Tujih las ne bodo mogle več kupiti, ker jih nobena ne bo več imela, razen če moški pustijo rasti svoje lase. Zadnjič je Čuk bral žalostno zgodbo. Neka neumna Urška je hotela po-

stati moderna in se je ostrigla na zvonec. Potem je videla, kako je grda, da se je sama sebe bala. Tudi fant ni več maral tako grdo oskubljene opice. Ni ji ostalo drugega, šla je v vodo. Tako se lahko zgodi, da bodo nekega dne vse ženske poskakale v vodo. Kratka frizura pa bo povzročila konec sveta, česar Čuk na palci nikakor ne želi.

V tolažbo onim dekletom, ki bodo ploh vlekli.

Zapuščena bom na veke,
ker zavozila sem jo;
usmilite se vitke smreke,
usmil' se zvezdnato nebo!

Tihí gozd me ne vtolaži,
ne vtolaži me nebo.
Zdaj srce, zdaj se pokaži
kak ljubilo si zvesto!

Skoz bodičevje in trnje,
stalnih src preskušnja gre,
tamkaj najdeš zlato zrnje,
če kje v sreču skrito je.

Vam dekletom to v svarilo
bo, v tolažbo in za vzgled:
fantov res, da je število,
ali manjše, kot deklet.

Moški res ostane moški,
to zapomni si dekle,
naj so Janezi al Joški,
vsak veljavo imeti će.

Z ljubavjo sem se norčevala,
ga pobasat hotla v koš;
v trnje stlačit ga želela,
ali vraga, mož je mož!

Zdaj kesam se reva bedna,
vedno jokam: oh, prejoj!
Kazen ta je nespregledna,
vleči morem težek ploh.

Kakor potok čez pečine
dere ob neurju le;
tak' mi iz očes votline,
vroče zdaj dero solze.

Je tolažba res še ena,
to se nudi zdaj v oči:
ni še zadnja zamujena,
svet brez fantov tud' še ni.

Nam deklice, sovrstnice,
to v tolažbo, v opomin:
lepi stas in lepo lice,
pač ne spada še v kamin.

A iz srca ga zruvatí,
če le prvi v njem čepi;
tega pa ni moč prestati,
ker izrujem srce si.

Raje ploh naprej še vleči,
čez bregove in gore,
prej ko drugemu priseči;
ploh se kdaj razbije že;

baš zato ni roka prožna, pesem tud' je zdaj otožna,
ker vsled ploha v žuljih je, izpod peresa — Anice.

Horizia šanta, na 16 febraia
1925.

Spoštemani aspot redaktor!
Jes On dans pišala tista
moja pisma od svolaboda (o

svobodi?), kaj ki pršla je pr
za nas na Horizia šanta, od-
kar ki mela neč merkancija
(trgovine?) an forešta (tuj-
cev?) an druha rieč, kaj ki je
dobra za primt šolda. — To
use šla na Uhudine, kaj ki je
nas (nam?) prnesla banke an
konšorcija (stavnbe zadru-
ge?) za ašimilacijon pr ščavo.
Taku mi neč miela (imeli?)
dielo za primt šolda, ma Ho-
rizia šanta miela soja velka
svolaboda, sakai ki dielamo,
kar ki očemo pr noč in pr
dan, Aspot redaktor, jes On

prosm za pohliedat, kaj ki je
napišala muniščipjo na Ra-
štello, za ne smet pasat krav-
tomobila pr tista kontrada.
Ma usi kravtomobila, male
velika, pasala pr Rašt
Druha taka čibiklet
točibikleta mora
passo«, kaj ka
pr koraka. N
kontrada kul
Horizia šant
svolaboda.
je: »riserv
ka če reč
smela v

povozt mala an velika atroka an stara lačna penzjonista. Najbulše tekla pr Koršo mularija an zvonila na mala kampanello za strašt otroka an stara penzjonista, za pokazat soja velka svolaboda. Jes On prašala, sakai ki naša trambula (tramvaj?) vozila pjano (počasi?) hor an dol po soja stara šina an ne po druha stran? Za bulše kropotat an za se stort slišat pr kontrada!

Usaka pasa (vsi psi?) morla nest musarjola (nagobčnik?) an bit zvezana pr špaga, za ne grizt aspada an atroka pr kontrada. Ma velka psa mela velka svolaboda an tekla pr kontrada senza musarjola an špaga, ma mala pasa morla nest usi musarjola an špaga na vrat, za ne se stort print ot šinter, sakai ki ne mohla bulše tečt. (Naš dopisnik misli: veliki psi lažje ubežijo konjedercu kot pa mali). Jes mela taka mičkana, lepa pas, kaj ki se klicala Karo, an jes ga pelala na špas na špaga. Ma prtekla velka pas senza musarjola an — požrla moja mala pas; ma špaga neč mohla požrla, sakai ki je bla od želieza. Taku jes pelala velka pas an vedla neč. Jes pršla do stari žegna, an pas me pocukala. Jes pohiedala nasai an se na moč strašla, sakai neč vidla moja mala Karo, ma vidla una velka pas, kaj ki je tekla proč na moja špaga od želieza. An taku jes zgubla moja Karo, musarjola an špaga od želieza. Je taku: velka pas mela velka svolaboda, neč nesla musarjola an špaga an požrla mala pas, kaj ki morla nest musarjola an špaga na vrat.

Taku je velka svolaboda anke pr čino: per tutto (povsodi?) muniščipjo zapišala je: ne stujte kadila cigareta »mršćedonja«, »špork« an druha, ma usi kadila, sakai ki Horizijani mamo svolaboda za die lat, kar ki čemo pr noč in pr dan. Ma za ne plačat dauka an za print indenisi di hvera (vojno odškodnino?), neč mela svolaboda, sakai ki Horizia an dan šanta, druha dan je martire!

Jes On prosm za prtisnt tista moja mala pisma pr »Šćuka« an jes On pozdraum s poštemanjem
Zanut Pisot m. p.
od Joseff kav. Clipp.

vi purani.
so na Hrvatske kot pri nas. Najbolji so bili sili k odvetnik V neki va

si blizu starodavne Krapine se je kar šest kmetov pravda lo radi mršavega kosa občinskega pašnika, ki po njihovem mnenju ni bil pravično razdeljen. Pa so najeli odvetnika pok. dr. Kovačiča. Ko po dolgih dveh letih ni bilo pravdi ne konca ne kraja, se spora zumijo z občinskim načelnikom; a prej pa so hoteli odvetnika malo »potegniti«. Nekega lepega dne ulovijo na dvorišču velikega purana, pa jo mahajo v Krapino do odvetnika. Ta jih sprejme po vrsti in jih zagotavlja, da se bližaj konec pravdi, ktero da morajo dobiti... »Fala Jim lepa, gospon fiškal (odvetnik)«, de prvi, »Za Nihovu dobrotu sem Jim prinesel debeloga purana!« Odvetnik potiplje purana po mesnatih prsih in reče klijerntu, naj nese žival v kuhinjo. Pred vrati izroči kmet purana drugemu pravdašu in odigra se isti prizor z zopetnim naročilom, naj nese purana v kuhinjo. Tako je šlo po vrsti, dokler ni vseh šest kmetov dobilo isto prijazno zagotovilo o ugodnem poteku pravde. Ko se vrne zadnji kmet iz odvetnikove pisarne, gredo vsi v znano gostilno »K veselom Zagorcu« in dajo purana speči, na kar se je začela vesela gostija. Ves vesel gre odvetnik opoldne h kosilu in praša svojo ženo, ali je preje la purane. Nastalo je kratko prerekanje, ki pa se je kmalu poleglo, ko sta »fiškal« in njegova žena slišala iz bližnje gostilne veselo pesem:

»Nad puranom nema ptiča, Bog poživi — Kovačiča!«...

Urša mpa Mica!

Urša: N, srejn dan, Buh dej, Mica; as le pr zraul?

Mica: Se zdey u pustu b' biu smrtu grih, če b' abalila, pou bei mlada se čutn, kokr sn ris.

Urša: A boste tele cajte ki naštimal?

Mica: Kokr prabje, boda naš publi naštimal na pust bal.

Urša: Tem mladn na rečem neč, pa boda gbišna, tud te stari znaril.

Mica: Ja, se tista navada pa jemaje to pr nas, tud če ni glih na pust. Ka zaslišje harmonike, patle b' jemu usak narrajš le duajst lit, tud čeh jema žje piedesiet,

Urša: Pa pr kjer mu buo.

Mica: Blezu pr »Zarakučenu«, tam je skuz ta bejč rič. Se boš tud Ti pršla ki pagliedat a ne?

Urša: Na bim!

Mica: O, boš bidela, ka te buo pršu kešn jeskat, de set buo mala dapadu, tistkrt pa na boš rekla, nabim?

Urša: Hi hi hi hi! Ti s žje dabra, ka ga jemaš.

Mica: Se ti sjuh mila žje bieč kokr jest, le tiha m'bod.

Urša: Zdey muorem pa le jet, če ne se boua še skrigale, mpa cajta nimam Buh bi kulke.

Mica: Bejm pa z Bugam, pa neč na zamier!

Mica (ko odideta narazen, sama zase): Frdamana baba, ki i ni mar, če jem jest adnga, de me ima rad.

Dvojna kritika.

Carvalho je bil najboljši gledališki ravnatelj v Parizu za vlade Napoleona III. Hotel je predstaviti novo opero, koe predstava je bila zelo draga, a o kateri je vedel, da ni bila povsem prvovrstna. Veliko mu je bilo torej na tem, da bi jo gledališki kritik Roqueplan, ki so se ga vsi zelo bali, dobro ocenil: Roqueplan je urejeval tedaj dramatični listek vplivnega časopisa — »Constitutionel«. Carvalho pa ni bil samo izboren ravnatelj, temveč tudi izvrsten kuhar in je zato dan pred prvo predstavo nenadoma obiskal strogega kritika ter ga povabil na večerjo.

»Imamo namreč izvrstno ribjo juho in ker vem, da to vrsto prav dobro poznate, Vas povabim prav tako iskreno na večerjo kakor jutri k moji novi operi.«

Velja!«, reče Roqueplan.

Dan po predstavi vzame Carvalho z veliko napetostjo časopis v roko: bal se je, da bi izgubil obenem sloves kot dramatik in sloves kot kuhar. Roqueplan se je o novi operi povoljno izrazil, a z omejitvijo. »Prav mikavno je to delo, a manjka mu še malo zabele. Zato svetujem vodstvu gledališča in bi bilo zahtevati od njega, če se smem tako izraziti, naj prihodnjič malo manj varčuje z žafranom.«

Carvalho je bil namreč pri juhi pozabil žafran.

NA POROČNI VEČER.

»Dragi zet! Ali bi ne hotel popiti še skodelico črne kave, predno se posloviš od nas in pelješ našo ljubljeno hčerko na svoj dom?«

»Hvala,« pravi ta. »Kava me preveč razburi, potem bi ne mogel spati.«

Nebesa za Prapotno.

Nikjedar na svjete se ne popije trkaj vina an žganja, kukar u Prapotnem pa tud nikjedar nje tulku pijancu ku tan. Še otroc' imajo ardeče nosuove, kier matera jih doijo z vinom; možje an žene pa jih imajo kukar petelinove grebene. Zatu nje čude, de u nebesah nje še adnega samega Prapuınca. Pravijo, de u tim cajtu, ki sv. Petar je bju šu na permes (na dopustu) an je pustiu za nebeškega vratarja sv. Pavla, je bju umru prapuínski mežnar. Kadar te le je paršu pred nebeške vrata, sv. Pavel, kukar je zagledu njega nuos, nje sam vjeđu, al ga ima pustit noč al pa ga zapodit'. Mežnar pa se je zagovarju tako-le: Štirideset ljet san bju mežnar, vsak' dan san hodu h maš' ankuľ njesan' mu iti v oštarijo v cajtu andohti; kje najdete buj poštenega človyjeka u Prapotnem. Kier sv. Pavel nje teu se kregal' s pijancan, mu je kvazu, de naj stopi noč za nebeške vrata, an tan pod stengami naj čaka, dokjer ne pride sv. Petar.

Kukar se je povarnu sv. Petar, je bju močnuo jezan, an je teu uon zalovit mežnarja. Prapujac pa nje tajšan človek, deb' se ustrašu sv. Petra; za obedne sude nje teu uon.

In ki je stuoru sv. Petar? Poklicu je sv. Jožofa, an mu kuazu narest' no tabelo an gor zapisat: Vino di Prepotto. — Tabela je objesu gor na barako zuna nebes, takuo de jo bo vidu mežnar. Kadar te-le je zagledu: Vino di Prepotto, je bilo ku deb' zagledu Boga: Takuo se je zakadju skuoz nebeške urafa pruoť baraki, kukar tať, kadar ga zašaca gospodar. An takuo, de adan sam s' Prapotnega je bju prestopu nebeške vrata pa še tist' je uteku, ku je zagledu oštarijo.

Petar Matajurac.

Pesem iz Podgore.

Deklica sem mlada,
možila bi se rada,
lepe sem rasti,
se take ne dobi.
Sem mala in široka,
nogé so kot dva čoka.
Glava je velika,
se nos do tal pritika.
Kdor hoče se ženiti,
ta mora k meni priti,
če danes ni mu v moči,
pa po Veliki noči.

Nadica.

GOVORNIK.

»Ne misli tako slabo o tem mesarju. Zadnjič sem z njim skupaj kosil opoldne in tedaj je izustil najlepši govor, kar sem jih kdaj slišal.«

»Tako? Kaj je pa govoril? Kolikor ga jaz poznam, ne zna deset pametnih besed za poredoma spregovoriti.«

»Dejal mi je kratko pa dobro: — Le ostani; danes plačam kosilo jaz!«

NE PREBLIZU.

Mož (ob ognjeniku). Ne hodi preblizu stara! Če te zagleda, začne bljuvati.

POSLEDICA.

»Kaj je rekla tvoja žena, ko si prišel včeraj pijan domov?«

»Kregala me ni. Toda obljubiti sem ji moral, da ji kupim nov plašč.«

KESANJE.

Mož je prišel pozno domov. Malo pijan je bil. Žena je bila huda, kakor se ob takih prilikah spodobi. Prijela je rožnik in mu ga je vrgla v gavo. Čez par minut pa je brico zajokala. Mož je stopil nji in je dejal:

»Htolaži se, draga; saj vemda ti je hudo.«

Žena: »Bil je ravno najdraž porcelan.«

BOLJE.

Peter je dobil od doma zašvoj s klobasami. »Hm,« je dejal. »Klobase pa brez pisma.« Pomislil je in pristavil: »Vendar je še vedno boljše klobase brez pisma, kot pismo brez klobas.«

Pisma.

IZ GENOVE.

Srečno zabavo za pust in veselje mesto nas želiva tudi onidva Slovenca, ki služiva pri »Sanita« v Genovi, starišem bratom, sestram, znancom in prijateljem. Čukov in bralcom in znancom, najbolj pa čenika tisočdevetstpet, ker jih drugi čaka z »gaveto, in našim dekletom, ker so že pozabile na nas. Anton Majdič iz Topolca in Štefan Zadnik iz Pregarja.

IZ GENOVE.

Slovenski fantje vas lepo pozdravljajo in vam želijo vse najboljše.

Komaj sem kaj smo prišli, že smo riža siti vsi, dolg, predolg je makaron, kdo bo delal telefon?

Oj tisoč devetsto in pet, brž za nami prid' na led, da nas rešiš tehle muk, odzameš kapo, daš klobuk.

Gašpar Nuncija iz Bače; Jožef Grilj, Prelaže; Majdič A., Žiberna A., Topolec; Zadnik Štefan, Pregarje; Princ Franc, Bukovica; Janez Kregar, Verbovo; Janez Zalar, Hrastje; Vatovec Anton, Kozje.

Pravijo.

Pravijo, da je zvedel divaški kričeči »Gramofon«, da so strici naredili na »Mico« lep poklon. Hoteli so jo videti kot devico, ker zaljubili so se v okroglo riko. Prikazala na »Cebulovci« se ni kot »Eva«, ker figovega peresa ni moglo vdobiti reva. Pa kaj, saj sedaj je ta zabavni pustni čas, le godi gramofon za »Mico« na čast. Če primanjalo bo plat igralnih, pa »plohi« za pepelnico bo iz krajev daljnih.

Pravijo, da je vseeno dobil Danski starejšina dovolj debelo svečo, čeravno se je o priliki nabiranja za iste nepovoljno izražal, da so mu le 3 posestniki premalo dali.

Pravijo v Rojanu, da je »coco« oziroma »post-zug, St. Andrea« prisopihal v Rojan v podobi indijskega »rayah«, da bi stem ustanovil krožek »indijskih filozofov«, kateri bi imel nalogo opazovati društveno življenje v Rojanu.

Pravijo v Rojanu, da odbor društva »Zora« ne zna več seštevati, vsled tega ker je izgubil iz svoje srede znanega filozofa g. Coco-ta.

Pravijo na Pregarji, da se pergarske pupe zaradi fanta lasajo in če ni zadostj za lasé, da se še z blatom zarajhajo zato, ker je veliko pomankanje fantov; zato pravijo da jih bodo šle v Trst iskat. Jaz jim bi pa svetoval, da grejo v Gorico.

Pravijo na Topolcu, da bodo morali fantje in dekleta plohi vlačiti, ker na Topolcu se malo ob pustu ženijo in tudi letos ne bo nič.

Pravijo topolske pupe, da bodo same priredile na »pust« ples, zakaj fantje se ne marejo več z godci pripraviti.

Pravijo, da je v Genovi vojak, ki je že toliko pašte shranil, da bi lahko napravil telefon k Čuku na palci, odkar je pri vojakih, ker mu vsak terek in petek možgani premenjajo.

Pravijo, da so Pergarske pupe zalile steber na sredi »Bal púdna« zato ker ni bilo plesa na Silvestrov večer.

Pravijo pergarske pupe, da če pride Čuk na Pregarje, da ga z blatom obmečejo; zato je rajši v rožni Gorici.

Pravijo, da F. B. iz Ponikev ni mu bila dana prilika na sv. Blaž, da bi zamenjal, ali pa dobil svoje ukradeno srce nazaj.

Pravijo v Kobjeglavi, da odkar je P. G. izgubil upanje v udobno življenje, se mu ne zljubi več nositi lepe palce, zato jo je raje postavil v dimnik, da na njej vise okajene klobasice.

Pravijo, da je neki mesar Vinko s Krasa tako razsajal radi dveh deklet v neki gostilni blizu kavarne Fabris v Trstu, da je bilo groza. Kar s steklenico vina je tolkel po mizi.

Pravijo v Šmihelu pri Hrenovcih, da hodijo mladi možički k zastarelim dekletom. Čuk na palci jih je mišogrede opazil in slišal njih kletvice.

Pravijo, da se nekatere gospodične iz Trebič zelo jezijo na Čuka, ker jim je očital njihovo vsiljivo ljubezen napram nekaterim gospodom iz Rojana. Čuk jim pa priporoča, naj gredo raje travnike čistiti, ker bodo imele več koristi, kakor pa z dotičnimi gospodi, ker dotičnim gospodom ni nič kaj posebno žal za njihovo ljubezen in jezo, in celo zelo veseli so, ker sedaj imajo vsaj mir pred njimi, kadar pridejo v njihovo vas, ker se gredo skrit, ko zvedo da prihajajo. Čuku so pa zelo hvaležni.

Pravijo, da bo neka Lojzka odpotovala iz V. U., radi slabih tovarišij nekega T.

Pravijo na kalih Brdah, da matere ne pustijo svojim hčeram v svet.

Pravijo, da mislijo goriški mestni očetje narediti posebno vlogo na nebeškega Očeta, glede jezika, ki naj ga umrli Goričani govorijo na Onem svetu. Slovenščina bo baje strogo prepovedana, vsaj tako mestni očetje srčno želijo. Če mislijo narediti enako vlogo tudi na Luciferja, nam pa ni znano.

Eva.

Bogat samec je peljal neko gospodično po svojem posestvu in ji je razkazoval bogastvo.

»Joj,« je dejala gospodična. »Vi pa živite kakor v paradizu.«

»Da,« je vzdihnil ta, »samo Eve mi še manjka.«

BOLJE PREZGODAJ...

Gospa (služkinji). Če začne snežiti, zapri okna. Pa je bolje, da to storiš že eno uro poprej.

NESRAMNO.

Gospa. »Potem vam povem, Mina, da mora biti moj mož vsak dan že ob osmi uri v uradu in mora ob sedmi uri že imeti kavo na mizi.«

Nova dekla. »Oh, ubožica! Potem morate pa že ob šesti uri vstajati.«

Ovira ločitve zakona.

Pred mirovnim sodnikom Berlier v Marseille, znanem po njegovem humorju, stoji zakonski par. Po desetih letih zakona se hočeta ločiti.

»Ali imata otroke?«

»Da,« reče mož.

»Koliko?«

»Dva dečka in eno deklico, in to je vzrok, zakaj prideva k Vam. Moja žena hoče dva otroka, jaz pa tudi dva.«

»Ali bosta zadovoljna z mojo razsodbo?«

»Eova!«, zakličeta oba.

»Dobro, čakajta, da pride na svet še četrti otrok, potem ima vsak dva, in jaz bom došlo, kako se bodo otroci razdelili.«

Pa sta šla, in Berlier ni nič več slišal, kako je z njima. Po več letih jih pa vendar enkrat sreča in jih vpraša: »No, kako je pa sedaj?«

»Oh, z ločitvijo še zmeraj ni nič. Moja žena je dobila dvojčka, sedaj imava pet otrok in pravična razdelitev spet ni mogoča.«

»Torej čakajta, da jih bo šest,« se je smejal Berlier. Onadva pa nista bila nikoli več pri njem.

TRI VPRAŠANJA IN TRIJE ODGOVORI.

Veliki pruski kralj Friderik II. se je za gardo tako zanimal, da je osebno poznal vsakega vojaka. Brž ko je videl kak nov obraz v vrstah, takoj je pristopil in stavil dotičnemu sledeča tri vprašanja in sicer skoro zmeraj v istem redu: Koliko si star? Koliko časa si že v armadi? Ali si dobil kruh in zaslužek? Zgodilo se je pa, da je vstopil v gardo mlad Francoz, ki ni znal niti besedice nemško. Tovariši so ga naučili odgovore na ona tri vprašanja, ker so vedeli, da ga bo Friderik takoj vprašal. Odgovori so bili prirojeni vprašanjem v istem redu in so se glasili: 21 let, Veličanstvo! Šest mesecev, Veličanstvo! Oba, Veličanstvo! Par dni pozneje je Friderik tisti polk pregledoval, hitro je zagledal rekruta in ga je začel spreševati. Po nesreči je pa začel z drugim vprašanjem: »Koliko časa si že v armadi?« — Francoz, navajen na priučeno vrsto, odgovori: »21 let, Veličanstvo!« — Friderik je bil malo osupnjen, a je vseeno nadaljeval: »Koliko si pa potem star?« — »Šest mesecev, Veličanstvo!« — »To je pa že preveč, ali si ti norec ali na jaz!«, pravi Friderik. »Obo, Veličanstvo!« — »Dobro, to je prvič, da mi je moj vojak norca v obraz zalučil.«

ZGODILO SE JE.

»Če me vzameš in me ne poročiš, umrem.«

Ona pa ga ni uslišala — zavrnila ga je. In res — čez 50 let je umrl.

V UREDNŠTVU.

»Ali ste prebrali moje pesmi, ki sem vam jih zadnjič poslal, gospod urednik?«

»Oprostite, nisem imel časa in meji tem sem jih nekam založil...«

»Veseli me, prav hvaležen sem vam za vašo naklonjenost.«

»Mene veseli dejstvo, da vas veseli... Toda, opomniti vas moram, da sem založil pesmi tako zelo, da jih ne bom mogel več najti.«

POMENLJIVO.

Gledališki ravnatelj (med vajo za neko novo dramo, katero pisatelj je zraven). »Kaj pa je to? Čemu ta zastoj?«

Režiser. Neverjetno. Šepetalec je zaspal.«

Gledališki ravnatelj (pisatelju). »Srečni človek! Že danes lahko naznanite v časopisju, da je vaša igra napravila že koj pri prvi vaji najglobokejši vtis.«

LISTNICA UREDNIŠTVA.

Iz *St. Vida* smo prejeli dopis, ki govori o Mickah in o karabinjerih. Ker dopis ni jasan, smo ga v koš zagnali in za enkrat nič ne mislimo ž njim narediti. Če se v košu poboljša, naj pride nazaj; že naredimo kaj z njim.

Podbrežan piše lahki ljubici s *Proseka*. Mja je že zelo hudo pri srcu, da je pozabiti ne more. Da jo bo lažje pozabil, smo dopis zagnali v koš; med stenami koša se bo lu-bezen ohladila in spomin obledel.

Firenze. Pravite, da pošiljate dolg dopis, mi pa tega dopisa nikjer ne vidimo. Kam je zginil. Morda ga je vlak, ki vozi vojno odškodnino iz *Rima*, kam zavozil.

Od nekje. Pravijo, da so *Gorenci*, *Predjamci* in nekateri *bukovci* morali bežati pred belškimi sršeni. — Ste zadovoljni tako.

Branica. Prihodnjič.

Modena. Prišlo prepozno za današnje številko. Prihodnjič!

Deskle. Bodete že čitali v prihodnji številki.

Sežana. Pozdravljeni! Prihodnjič! *Fantje v Veroni*. Potrpite do prihodnje številke.

Aumeta-Moselo-Francijska. Prihodnjič! Razširjajte Čuka med rojaki na *Francoskeni*.

Trček. *Cleveland, Ohio*. Pozdravljeni bodite. Čuk vam pošilja goriške pozdrave. Veseli nas, ko pišete, da ustanovite zabaven »Čukov krožek« med slovenskimi brati v Ameriki. Čuk naj poleti v vse slovenske naselbine, koder prebivajo Slovenci.

Mary Babuder, *Cleveland, Ohio*. Dobili štiri naročnike, kakor tudi krasno razglednico. Hvala vam pri-srčna! Se priporočamo še v na-dalje.

Dopisniki Čuka imajo jetiko. Tako so redki, da je Čuk reš vesel, da nihče več nima korajže. Samo Čuk jo ima še. Naročite Čuka in pišite mu!

Angleški pinč à L. 13.— stekle-nica liter.

Rhum Kingston à L. 15.50 stekle-nica liter.

Jajčna maršala à L. 12.— stekle-nica liter.

Maršala Trapani najfinejša L. 5.-1.

Vermouth turinski - beli vermou-th à L. 5.— liter. Likerji: Curacao, Chartreuse, Maraškin, Hruškovec, Bredictnie, Janežev, Sibilla. - Vzo-rec Šrega, China à L. 15.50 steklenica liter. Kognak fini sampanjec à L. 10.— steklenica 7/10. Domače žganje a L. 11 liter.

Žganjarna na trgu Sv. Antona št. 7.

POPOLNOMA VARNO NALOŽEN
DENAR V JUGOSLAVIJI
Ljubljanska posojilnica

F. Z. Z. O. Z.

v novopreurejenih prostorih
v Ljubljani
Mestni trg, št. 6

sprejema vloge na hra-nilne knjižice in te-koči račun, jih obrestuje po 8%.

ter jih izplačuje takoj brez odpo-vedi in brez odbitka. Večje hra-nilne vloge z odpovednim rokom.

Obrestuje tudi višje po dogovoru,

Nova trgovina z raznim blagom.

Velika zaloga tkanine (moško in ženko blago) srajce, mafe, nočavica, razne obleke, ter krama; dežniki, čevlji, klobuki, kape; nadalje: posoda, porcelan, steklo, šipe, (češko blago), svetilke, električne priprave ter žarnice najl oljnih znamk.

Mizarske, šolske in pisarniške potrebščine I. t. d.

Vse po konkurenčnih cenah.

Priporoča se slav. občinstvu

F. Prencis, Solkan

na glavnem trgu.

Ako želite nakupiti dobro blago in elegantno izgotovljene obleke po najnižji ceni, obrnite se edino na domačo tvrdo

ANDREJ MAVRIČ
Via Carducci 3 - Gorica - Via Carducci 3

Velika izbira kožuhovine po tovarniških cenah.

Velika krojačnica, katere sprejme vsako naročilo ter ga izvrši točno in po zmernih cenah.
Za vsako naročilo se jamči.

Za obilen obisk se najtopleje priporoča udani **ANDREJ MAVRIČ** trgovec.

Trgovina z manufakturo

ŠKODNIK ANTON

Gorica - Via Seminario 10 - Gorica

Le zadovoljnost k pravi sreči vodi!
Zapomni si, nev sta, to resnico,
in preden sežeš ženinu v desnico,
previdna pri nakupu bale bodi!

Blago po nizki ceni, zadnji modi
predaja za deželo, za Gorico
pri semenišču v hiši z desetico
trgovec **Škodnik Anton**, znan povsodi.

Ā to se tiče tudi tebe, mati,
in tebe, žena, ženin, fant, deklina,
trgovec ki kupuješ mnogo škrtati

cefirja, oksforda in etamina!

„Sem zadovoljen z blagom!“ vsak poreče
in zadovoljnost ključ je že do sreče.

Manufakturo, perilo, izdelane obleke
po cenah brez konkurence
kupite pri dobroznani

Bratje Mose

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7

IVAN TEMIL - Gorica

Via G. Carducci št. 6

BRUSAR in NOŽAR

V delavnici so nameščeni delavci - specijalisti za
brusarska dela, kakor tudi za popraviljenje vseh
operacijskih predmetov i. t. d.

Nožarnica „SOLINGEN“

Prodaja tudi toaletne predmete

V zalogi se nahajajo najboljši, pristni in ga intirani kamni-
osle bergamaške za brušenje kos. - Delavnica na elek-
trično gonilno silo z bogato zalogo predmetov, kakor nožev,
sploh vseh rezil.

Brusi brivne in žepne nože, škarje,
mesarske in knjigoveške ter vse druge nože
in rezila.

ZA IZVRŠENA DELA JAMČI.

POSEBNOST: Žepne električne žarnice iz
najboljših tovaren.